

lerdir. Ancak o zaman benim izzet-i nefsimi töhmet altında
kalmaktan kurtarmış olursunuz".²⁰

Tevfik Fikret bu tarihten sonra Robert Kolej'deki öğretmenliğini sürdürdü. 19 Ağustos 1915'te hayatını kaybetti. Önce Eyüp şehidiğine defnedildi. Bilahare, 1961 yılında, Aşiyan'a, bugün bulunduğu yere nakledildi.

Biyografi 7,
Zaman 2006.

²⁰ İsticodıkları sonucu elde edememiş olmakla beraber bu hareketleri ile Mekteb-i Sultani öğrencilerinin bir çığır uçukları anlaşılmaktadır. Nitekim 22 Nisan 1910 tarihli *Le Moniteur Oriental* gazetesine yansıyan bir habere göre, Sultani öğrencilerinden etkilenen Beyrut Lisesi öğrencileri, İstanbul'dan gönderilen ve telaffuzunu beğenmedikleri Arap Edebiyatı ve Grameri öğretmenini, derslerine girmemek suretiyle protesto etmişlerdi.

BİR ŞİİRİ HATIRLAMAK

Seval Şahin

Aşağıdaki mektup Tevfik Fikret tarafından Ruza Tevfik'e yazılmış bir mektup. Bu mektup, İsmail Hikmet Ertayan tarafından *Düşün* dergisinin Eylül-Ekim 1965 (sayı: 7-8) sayısının 17 ve 18. sayfaları arasında yayımlanmış. Mektupta Fikret tarafında yazılmış bir şiir bulunmaktadır. Bu şiir mektubun sonunda yer alan tarihten anlaşıldığına göre 14 Muharrem 1309 ve 7 Ağustos 1307 (19 Ağustos 1891) tarihinde yazılmış. Tevfik Fikret'in bütün şiirleri için bir katkı olacağını düşünerek bu mektubu yeniden yayımlama gereği duyduk ve imlâsını bugünkü imlâya göre düzenledik.

Kayınvalidesinin vefatı üzerine gönderilen bir taziyet mektubuna Tevfik Fikret'in vermiş olduğu manzum cevap:

"İnâyet-kâr,

Tâziyet-nâmeni, heyhât! Aldım;

O hâzin lütfuna memnûn kaldım,

Bana gönülünce hüvâb etmişsin,

Sanki vicdânımı söylemişsin,

O ne tıbyân-ı hikem-pîrâdur,

Ne müessir eser-i garîbâdur!

Giry-e-efzâ nevehât-ı dilber,

Müseselsil nâgamât-ı hüzn-âver!

"İnnâ lillâh"

Muktez-i cân u dil-i mâtem-hâh!

İşien rûh anı rikkat buluyor,

Râhunun rikkati manzûr oluyor.

Ağlıyor andaki lafz ü ma'înâ,

Eşk-i hasretle yazılmış gûyâ.

Olsa mektubun olurdu el-hakk
Tesliyet-bağ-ı dil-i müstağrak

Âh! Ben ne agreb insânım
Ne kadar hiss-i kavî hayvânım
Daimâ fikrime hissim gâlib,
Budur ârâmını dâim sâlih.

Başkasıyçün ufacuk bir kasvet,
Bence dünyâlara sığmaz mihnet!
Büyüyor hangi elem gelse bana
Besler âlâmını kalbin gûyâ!

Ne yaman gündü, aman Yarabbi!
Neydi hâlim o zaman Yarabbi!
Nazarım hâke dikilmiş.. Bî-tâb
Fikrim eflâke çekilmiş.. Nâ-yâb;
Deli olmuş gibi, yahud sermest
Ediyordum neyi bulsam işkest.
Târ-ı ömrüm de geçseydi deste,
O dahi kalmaz idi vâreste!
O ne dehşet.. O ne ulviyet idi,
Dehre hâkimdi sükûn etti.
Şunu hatırlıyorum ki o zamân
Ağlıyorken oluyordum handân.
Âh! Ol handemi görseydin sen,
Mutlaka ağlar idin rahminden!
Şimdi tasviri o hâlin müşkil,
O giliş kabil-i tasvir değil.

Ben ki öksüz büyüdim şimdiye dek
O melek-haslete düşkündüm pek.
Elimizde anı gasbetti ecel
Bence devrildi demek câm-ı emel.

Ne ise söyleyecek derdim çok,

* Bu kelime şikest olmalı.

Sizi ta'cize hakkım yok
Edeyim bâri-verip bunda karar
Arz-i şükrân ile hatm-ı gûftâr.

14 Muharrem 309 ve 7 Ağustos 307 bende-i acz-refik
Mehmed Tevfik.

Kayınpeder bendeniz ellerinizden, birçok zevât gözleminiz-
den öperler. Arkadaşlarımız hep iyidirler. Taraf-ı devleti-
nizden haber-i âfiyet bekliyorlar. Velinimet, pek göreceği-
miz geldi. Bu tarafa ikbal yok mu?"